

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKE SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 022636 19 Uvp
Banjaluka, 27.05.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Božane Vulić i Strahinje Ćurkovića, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Zdravke Čučak, u upravnom sporu po tužbi R. B. iz B. R. (u daljem tekstu tužiteljica), protiv rješenja broj 16-03/4-1-6-560-107/18 od 05.04.2018. godine tuženog Ministarstva ..., u predmetu ponavljanja upravnog postupka, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 022636 18 U od 28.01.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 27.05.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv osporenog akta tuženog kojim je odbijen prijedlog tužiteljice za ponavljanje postupka okončan rješenjem tuženog broj 16-03/4-1-6-560-429/15 od 30.06.2016. godine. Tim rješenjem je odbijena žalba tužiteljice izjavljena protiv zaključka Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu Grad B. broj 06-560-296/15 od 01.10.2015. godine, kojim je odbačen kao neuredan zahtjev za ostvarivanje statusa RVI i priznavanje prava na ličnu invalidninu, a iz razloga što tužiteljica po pozivu i u određenom roku nije dostavila uvjerenje o ranjavanju i medicinsku dokumentaciju o liječenju koja potiče iz vremena službe u OS i VRS

U obrazloženju pobijane presude sud je prihvatio pravilnim zaključak tuženog i prvostepenog organa da ne postoje uslovi za ponavljanje postupka propisani članom 234. tačka 1., te članom 241. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu ZOUP). Predloženi dokaz, rendgenski snimak, odnosno nalaz i mišljenje Odjeljenja radiološke i ultrazvučne dijagnostike Dom zdravlja u B. od 02.11.2017. godine, na kojem tužiteljica temelji prijedlog za ponavljanje postupka, ne predstavlja novi dokaz, jer se o radi o dokazu (medicinskoj dokumentaciji), koji nije postojao u vrijeme vođenja postupka okončanog rješenjem od 30.06.2016. godine. Pored toga, tužiteljica ne posjeduje uvjerenje o ranjavanju, niti medicinsku dokumentaciju o liječenju koja potiče iz vremena službe u OS VRS, tako da dokaz na kojem se temelji prijedlog za ponavljanje postupka iz navedenih razloga ne predstavlja valjan pravni osnov koji bi

sam za sebe ili u vezi sa već izvedenim dokazima mogao dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari, iz kojeg razloga je tuženi pravilno odlučio kada je prijedlog tužiteljice odbio.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužiteljica pobija njenu zakonitost ukazujuću da je ranjena 29.05.1994. godine od „kiše“ gelera, da su ti geleri u njenom tijelu što i proizilazi iz priložene medicinske dokumentacije.

U odgovoru tuženi ukazuje da su svi navodi već cijenjeni od strane tuženog u rješenju od 05.04.2018. godine, iz kojeg razloga je predloženo da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, na osnovu odredbe 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 u daljem tekstu ZUS), odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je dana 10.11.2017. godine predmetni postupak pokrenut po prijedlogu tužiteljice za ponavljanje postupka koji je okončan rješenjem tuženog broj 16-03/4-1-6-560-429/15 od 30.06.2016. godine. Tim rješenjem je odbijena žalba izjavljena protiv zaključka Odjeljenja ... Grad B. broj 06-560-296/15 od 01.10.2015. godine, kojim je zahtjev tužiteljice za ostvarivanje statusa RVI i priznavanje prava na ličnu invalidninu, odbačen kao neuredan. Prijedlog za ponavljanje postupka temelji na odredbi člana 234. tačka 1. ZOUP i na činjenici da je prilikom rendgenskog snimanja kičme 2017. godine utvrđeno prisustvo gelera od ranjavanja, kako je to i konstatovano nalazom i mišljenjem specijaliste radiologa, uz zaključak da bi navedeni dokaz (rendgenski snimak) sa već ranije izvedenim dokazima, mogao dovesti do drugačijeg odlučivanja da je bio iznesen u ranijem postupku.

Razlozi ponavljanja na koje se tužiteljica poziva u svom prijedlogu propisani su odredbom člana 234. stav 1. tačka 1. ZOUP, a odnose se na saznanje stranke za nove činjenice ili mogućnosti da upotrijebi nove dokaze koji bi sami ili u vezi sa već izvedenim i upotrijebljenim dokazima mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice ili dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku. Kada su u pitanju novi dokazi, kao što je slučaj u ovoj upravnoj stvari, da bi mogli dovesti do ponavljanja postupka, potrebno je da su postojali već u vrijeme vođenja upravnog postupka, a da nije postojala mogućnost da se upotrijebe i da zajedno sa svim ostalim dokazima koji su provedeni u upravnom postupku mogu dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari.

Dokazi koje je tužiteljica priložila uz prijedlog, nalaz i mišljenje Dom z. u B. od 02.11.2017. godine (RTG snimak kičme: lordoza lumbalne kičme uz spondilotičke promjene), nalaz i mišljenje klinike za endokrinologiju od 08.10.2013. godine (diabetes, hipertensio, angina pectoris i obesitas universalis), kontrolni pregledi tokom 2013. godine, nalaz i mišljenje Doma zdravlja u B. od 24.05.2007. godine (rendgenografija vratnog segmenta kičme: umjereno izražene promjene u smislu spondiloze) i otpusno pismo Klinike ... u B. od 27.05.2016. godine, nisu dokazi kakve predviđa navedena odredba, odnosno nisu takve prirode da bi mogli dovesti do drugačijeg, za tužiteljicu, povoljnijeg rješenja ove upravne stvari. Ovo iz razloga što navedena medicinska dokumentacija, posebno nalaz iz 2017. godine koji nije ni

postojao u vrijeme vođenja upravnog postupka, kako tuženi osnovano ističe, ne mogu poslužiti kao dokaz za utvrđenje činjenice ranjavanja i liječenja iz vremena službe u OS VRS, pa da bi mogao dovesti do drugačijeg rješenja stvari i do ponavljanja predmetnog upravnog postupka, odnosno do drugačijeg rješenja nego što je utvrđeno konačnim drugostepenim rješenjem od 30.06.2016. godine. Iz navedenog proizilazi da je takav prijedlog tužiteljice osporenim aktom pravilno odbijen na osnovu odredbe člana 241. stav 3. ZOUP.

Saglasno navedenom, tuženi organ i nižestepni sud su ispravno riješili predmetnu upravnu stvar te u osporenom aktu i u pobijanoj presudi za takva rješenja dali valjane razloge.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakovitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS-a pa se zahtjev tužiteljice odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić